

[Kofod-Svendsen]

ker det fuldstændig urimeligt, at det offentlige i forbindelse med plejehjemsanbringelse kan forlange, at ægtefællerne fysisk skal lade sig adskille. Der bør være plejehjemskapacitet til, at raske ægtefæller, der ønsker det, kan følge deres mere svage ægtefæller på plejehjem.

Svar (4/2 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Det nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, at den raske ægtefælle kan have ønske om såvel at følges med den plejekrævende ægtefælle til plejehjemmet som at blive i eget hjem og besøge ægtefællen.

Jeg er enig med spørgeren i, at det er ulykkeligt, hvis et ældre ægtepar må adskilles, fordi den ene får behov for omfattende pleje.

Jeg er derimod ikke enig med spørgeren i, at løsningen på problemet bør være en udvidelse af plejehjemskapaciteten.

Vi oplever for øjeblikket, at der i nogle kommuner er ventelister til plejehjem. Det kan betyde, at mennesker med et stort plejebestandsbehov skal vente, måske i en sygehusseng. Dette er også et ulykkeligt problem, og det vil blive større, hvis også raske ægtefæller i videre udstrækning bliver optaget i plejehjem.

For mig at se er vejen frem vedrørende såvel det problem, der rejses af spørgeren, som venteliste-problemet, at der opføres ældreboliger. Jeg kan henvise til boligministerens lovforslag om boliger for ældre og personer med handicap, der nu behandles i Folketinget. Der vil efter forslaget kunne indrettes hensigtsmæssige boliger til ældre ægtepar, idet boligerne ikke – som de plejehjem, vi kender i dag – alene mere direkte er tilbud til enkeltpersoner.

De nye ældreboliger kan indrettes sådan, at der kan ydes den samme omfattende pleje, som vi i dag kender fra et moderne plejehjem. Derfor vil et ret omfattende plejebestandsbehov hos den ene ægtefælle ikke kræve boligskifte.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 86:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med medborgervidner ved visse politiforretninger.

Af Tinning (VS) m.fl.
(Fremsat 14/1 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Beslutningsforslaget går ud på, at der ved lov skal iværksættes en forsøgsordning, hvorefter de såkaldte medborgervidner skal være til stede ved alle afhøringer. De skal bl.a. være til stede ved afhøring af asylansøgere, ved ransagninger samt ved større politiindgreb, som kan forventes at tiltrække sig offentlighedens opmærksomhed. Eksempelvis nævnes også demonstrationer, faglige blokader, husbesættelser osv.

Efter forslaget vil der således blive tale om en meget, meget omfattende ordning, ikke mindst i betragtning af det store antal afhøringer, der dagligt finder sted hos politiet.

Det fremhæves i øvrigt i bemærkningerne bl.a., at en sådan ordning vil give almenheden større tillid til politiet.

Jeg finder, der kan være grund til at omtale den ordning, vi har i dag her i landet.

Efter de gældende regler er ingen person forpligtet til at udtale sig til politiet, og enhver sigtet kan i den forbindelse kræve, at en advokat eller eventuelt en anden er til stede ved en afhøring. Dette får den sigtede at vide. Der gælder endvidere helt særlige regler ved afhøring af personer under 18 år, hvorefter forældrene og en repræsentant for det sociale udvalg skal have adgang til at overvære afhøringen.

Med hensyn til politiets ransagninger kan jeg oplyse, at der efter retsplejeloven så vidt muligt altid skal tilkaldes to uberygtede personer som vidner.

Yderligere vil jeg pege på den klageadgang, vi har med lokalnævn, hvor flertallet af medlemmerne er borgmestre og kommunalbestyrelsesmedlemmer, og hvor en advokat deltager i behandlingen. Denne klagesagsbehandling sikrer i høj grad, at nogle folkevalgte på befolkningens vegne får indsigt i, hvordan politiet udfører sine opgaver.

Jeg finder derfor ikke, at der er noget særligt behov for at indføre et sådant kæmpebe-